

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Fra dansk side er der over for Uganda og Zimbabwe udtrykt stor bekymring over det militære engagement i Congo, og vi har opfordret de to lande til at gøre deres yderste for at gennemføre Lusaka-aftalen.

Vi har givet udtryk for, at det er dybt bekymrende, at der i disse lande er officerer, som profilerer på krigen og udnytter Congos naturressourcer. Vi er ikke alene om den kritik. Der er stigende kritik internt i Uganda; fra civilsamfundet, oppositionen og fra dele af præsidentens egen bevægelse.

Præsident Museveni har derfor gjort tilbage-trækning af tropper fra Congo til et af sine valgløfter under kampagnen til præsidentvalget, der finder sted den 6. marts.

Konsekvenserne for den danske udviklingsbistand i krigen har været, at der ikke som tidligere ydes gældsslettelse eller betalingsbalancestøtte til Uganda. Og i Zimbabwe ydes der heller ikke generel budgetstøtte.

Jeg ønsker, at Danmark fortsat skal være blandt de mest kritiske røster i de to lande, men det, der i sidste instans skaber en vis forhåbning og forventning om, at både Uganda og Zimbabwe trækker sig ud, er faktisk den voksende interne utilfredshed.

Man kan jo sige, at vores udviklingsbistand til Uganda i de forløbne år har været med til at skabe betingelserne for, at kritikken overhovedet er opstået og er kommet så markant frem.

Vi har netop støttet bl.a. en fri presse, parlamentet og menneskerettighedsgrupper, og det samme kan i øvrigt siges for Zimbabwes vedkommende.

Jens Hald Madsen (V):

Jeg kan forstå på svaret, at vi altså ikke kan få defineret, om det har nogen konsekvens. Det har tilsyneladende ikke nogen konsekvens. Det er vel egentlig det, der er kernen og problemstillingen i den danske udviklingspolitik, altså at man tilsyneladende giver advarsler og advarsler, uden at det har nogen konsekvens. Det er vel derfor, vi kommer i de dér frygtelige situationer, hvor man mildest talt føler, at de forskellige udviklingslande og forskellige regimer griner af vores advarsler, fordi der ikke er nogen konsekvens.

Dermed er det ikke bare den danske regering, der er til grin, men de, der virkelig er til grin, er

jo den danske stats skatteborgere, som bidrager til det her.

Kan ministeren slet ikke forestille sig, at det kan have nogen konsekvens, hvis f.eks. Uganda ikke trækker sine soldater tilbage?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg mener, der er noget, hr. Hald Madsen har misforstået. Det er jo sådan, at når vi er i de lande, som vi er i, som vi samarbejder med, så er det, fordi disse lande har meget store problemer, ellers var vi der ikke. Vi var der heller ikke, hvis det ikke var, fordi disse lande var meget fattige. Det kræver, at man forstår dét for også at forstå den danske politik på området.

Det er rigtigt, at samarbejdslandene er partnere, og det er jeg helt enig i at de også skal være, og vi skal også forhandle med dem som sådan, altså som samarbejdspartnere, men de er ikke nødvendigvis perfekte samarbejdspartnere.

For det andet vil jeg sige, at når vi samarbejder med udviklingslandene, så er det ikke en blåstempling, men et forsøg på at gå ind og hjælpe dér, hvor det er.

Jeg mener, man må forstå, at man i de lande ikke fører politik, sådan som vi fører politik i Danmark over en kop kaffe, og så tror vi, at alt er i orden. Sådan er det ikke i de her lande. Det må man forstå grundlæggende, før vi overhovedet tager den videre diskussion.

Så er der det her med, at der bliver grinet i Danmark, og der bliver grinet af os. Ja, det ville jo være trist, og det ville da også være kedeligt, hvis vi var til grin.

Min bekymring er mere, om de mennesker, som vores bistand hjælper, også vil grine i det øjeblik, vi trak os ud.

Jens Hald Madsen (V):

Ministeren siger, det er meget fattige lande. Ja, men de er åbenbart ikke mere fattige, end de kan have en udenrigspolitik, der betyder, at de fører krig mod et andet land.

Er det så acceptabelt, at vi skal bruge vores penge til at finansiere de ting, som de ikke selv har likviditet til, fordi de skal bruge det på at føre krig? Er det acceptabelt at have en samarbejdspartner, som man gang på gang giver advarsler, for ministeren og den danske regering har jo i lang tid vidst, at f.eks. Uganda har været involveret i krigen i Congo?

Hvordan kan man blive ved med i naivitet at give advarsler, fortsætte med at støtte i Uganda,